

Line Leonhardt

Ellen og dramaskolen

Alvilda

Indhold:

1. Propper i ørene	11
2. Cheerleader?	16
3. Happy Halloween	20
4. Fugl Fønix	24
5. Fortællerunde	32
6. S, P eller K?	38
7. Amatør	43
8. Kortene lyver aldrig	46
9. I Danmark er jeg født!	49
10. Kan du holde på en hemmelighed?	55
11. Sladrehank	59
12. På vej	65
13. Eventyrsalen	69
14. Kids Volley	74
15. Invitation	78
16. Afgørelsen	83
17. Stræk og bøj	88
18. Castingsheet	95

19. Stjernestøv	103
20. Nissekys og stjernedrys	106
21. Nissevenner	110
22. Endelig	114
23. Papegøjemetoden	117
24. Fem kroner i Øffe	122
25. Dubbing for begyndere	128
26. Dilemma	132
27. Pinligt!	137
28. Udtagelsesprøver	142
29. Læseteater	147
30. Forårsforfølelser	150
31. Knæk og bræk	153
32. On Broadway	157
33. Fremtiden	161
34. Showhold	165

Kapitel 1

Propper i ørene

”Ellen, det er dig, der starter!” siger Astrid.

Lyden kommer langt væk fra. Ellen åbner munden og forsøger at sige noget. Hun har glemt, hvad det er, hun skal. Et eller andet er gået helt galt.

”Hvad sker der?” Mathilde går hen mod Ellen.

Ellen ser på hende. Hun prøver endnu en gang, men hun kan ikke bevæge sig. Fødderne er limet til gulvet.

”Undskyld, vi prøver lige igen!” siger Astrid, som også kommer hen til Ellen. Hun ser vred ud. ”ELLEN, KOM NU!”

”Du kan sagtens!” siger Mathilde og griber fat om Ellens skuldre. Så hvisker hun noget i øret på hende. Små hvislelyde. Om at hun skal gøre det, de har aftalt. Ellen kan ikke tyde ordene. De er som lyde fra en, der svømmer under vandet.

Hun kan mærke, at Tobias G. peger på hende og griner. Han sidder sammen med fodboldtosserne, Max,

Louis og Adam. Nu er der flere fra klassen, der mumler og hvisker sammen. Anastasia og Karoline fniser.

Ellen løber ud og standser i kulissen.

Astrid skynder sig hen for at slukke for musikken.

Mathilde løber efter Ellen.

”For helvede,” siger Astrid.

Ellen står med hænderne for ansigtet.

”Undskyld!” hulker hun.

Mathilde holder om hende. ”Hey, det er altså okay. Det er jo bare morgensamling.”

”Men jeg har ødelagt det hele!” siger Ellen.

Mathilde ser på hende. ”Vi kan nå det endnu. Kom nu, Ellen. Du kan sagtens!”

Ellen ser på Mathilde med et undskyldende blik. Hendes arme hænger slapt ned, og fødderne er som bly.

”Kom så, Ellen!” hvisker Mathilde, inden hun går ind på scenen og smiler ud til publikum.

”Vi havde lige lidt tekniske problemer, men nu er vi klar!” siger hun beklagende.

Astrid tænder musikken og stiller sig i positur igen. Ellen er svimmel, men hun rejser sig op. Hun har lyst til at løbe væk, men bliver bare stående helt stille, som om alle celler i hendes krop nægter at bevæge sig.

”ELLEN,” hvisker Astrid. ”Det er dig, der skal starte.”

Musikken er i gang. Det er nu eller aldrig.

”Det er dig, der skal præsentere os,” siger Mathilde.
”Kom, du kan godt!”

Ellen går to skridt frem og siger med spinkel stemme:
”Må jeg præsentere Astrid, Mathilde og Ellen!”

De har øvet koreografien til danseserien hele weekenden, hvor Astrid og Mathilde fik lov til at sove hos Ellen. De har aftalt, at Ellen starter med at gå ind på scenen for at præsentere dem alle tre, og at de derefter skal lave en lille serie, som Astrid og Mathilde skal afslutte med to vejrmøller, fordi de er de bedste til gymnastik. Til sidst skal Ellen så runde det hele af ved at få publikum til at klappe i takt, mens de går ud fra scenen igen.

Endelig kan Ellen få sin krop til at reagere. Og pludselig sker der noget. Ellen smiler og nyder at stå på scenen. Hun glemmer helt, at der er nogen, der kigger. Hendes arme gør præcis, som de har øvet. Det samme gælder resten af kroppen. Hun kan ikke lade være med at synge med til musikken. Ellen løfter hænderne op over hovedet og får alle til at klappe i takt, mens Astrid og Mathilde stiller sig klar til vejrmøllerne.

”Okay. Vi vil bare sige tusind tak, fordi vi måtte være her i dag. Hey. Vil I høre en vits? Sandwich! Tak

for nu.” Ellen ser ned på Tobias G. Han griner, så får han øjenkontakt med Ellen og laver en thumbs up.

Ellen er nærmest i chok, da det hele er overstået, og publikum klapper.

”I går bare ned i klassen og finder jeres læsebog frem,” siger deres dansklærer, Charlotte.

”Er du okay, Ellen?” Charlotte er kommet op på scenen. ”Det var vildt flot, piger.”

Ellen nikker. Hun er okay nu. Det er en god følelse. Faktisk kunne hun godt tænke sig at gøre det hele igen. På en måde er hun stadig nervøs, men det er ikke længere en ubehagelig nervøsitet. Det føles mere som en god energi efter showet.

”Der er sådan en mærkelig fornemmelse i mit øre,” siger hun og holder hånden op til øret.

Charlotte smiler. ”Ligesom når man er oppe at flyve?”

Ellen nikker.

”Det er bare propper i ørene. Det går over. Det hedder scenskæk, og det er ret almindeligt. De fleste oplever det på et eller andet tidspunkt.”

Astrid og Mathilde kommer over til Ellen. ”Hvad fanden skete der lige der?”

”Jeg fik propper i ørene, og så kunne jeg pludselig ikke rigtig høre noget. Det var helt vildt ubehageligt.”

Ellen ser op. Bare de ikke er sure på hende. Det er det værste, hun ved.

”Hey. Den var vildt sjov, den der joke, du kom med efter vejrmøllerne!” Mathilde griner til hende. ”Måske skal du søge ind på et dramahold. Du er jo god, Ellen. Så bliver du heller ikke så nervøs en anden gang.”

Ellen smiler til dem begge to. Men Astrid ser lidt sur ud. Hun har armene over kors. ”Ja. Starten kunne i hvert fald godt være gået meget bedre! Og Tobias G. grinede vildt meget af os!”

”Han er da bare så barnlig,” siger Mathilde, sikkert for at trøste. ”Og helt ærligt, så er det anlæg da vildt dårligt. Det var ikke kun din skyld, Ellen!”

”Men det var det jo, Mathilde,” siger Astrid insisterende.

”Jeg blev bare så nervøs, fordi Tobias G. sad lige der,” siger Ellen.

”Seriøst?” siger Mathilde. ”Jeg så ellers, at han grinede ret meget af den joke.”

Ellen bliver varm i kinderne. ”Ej, gjorde han?”

”Hvad vil du lige med ham Tobias G.?” spørger Astrid, men hun venter ikke på svar. ”Lige meget nu. Vi skal ned i klassen. Kom!”

Kapitel 2

Cheerleader?

”Hej, og tak for forestillingen,” siger vikaren til Ellen, da de efter frokost sidder i klassen og skal have engelsk. Hun siger det sådan helt overdrevet begejstret. Ellen kan slet ikke holde op med at tænke på deres optræden.

Hun kigger på Astrid og Mathilde. De to gik i børnehave sammen, fordi de boede lige ved siden af hinanden. Men i 0. klasse kom Astrid og Ellen til at sidde sammen og endte i samme legegruppe. De var begge vilde med heste og legede vildt godt sammen hele det første år. Og sådan fortsatte det. Ellen har stadig de gamle hestepлакater hængende på sit værelse.

Vikaren ser ud over klassen. ”I skal slå op i jeres engelskbøger.”

”Hvad side?” spørger Carl og griner til Johan.

”Hvad side?” gentager Johan.

Carl og Johan er tvillinger og gentager hele tiden hinanden. Alle i klassen kalder dem Carl-Johan.

Der er varmt og lugter af appelsinskræller og sure sokker. Tobias G. roder i sin taske. Han kan aldrig finde noget. ”Jeg har ikke mit hæfte med,” siger han.

”Kan jeg låne en blyant?” spørger Cornelia Mathilde. Hun spørger altid kun Mathilde.

Vikaren ryster på hovedet. ”Ej, nu skal der være ro!”

”Skal vi ikke have dansk nu?” forsøger Tobias.

”Der står engelsk på mit skema.” Vikaren råber endnu højere nu for at få ro i klassen, så vender hun sig om og skriver ”Agenda” på tavlen.

”6B! Så er det her, det foregår!”

Sådan er det altid. Kaos og larm, selvom timen for længst er gået i gang. Det er de samme, der forstyrrer, og de samme ting, der bliver sagt: ”Husk jeres hæfter!” og ”Ellers må I lave opgaverne færdig derhjemme i weekenden?” Ellen synes stadig, hun har lidt propper i ørerne.

”Hvad skal du være til halloweenfesten?” spørger hun Astrid.

”Noget virkelig ... mystisk,” svarer Astrid og ser hemmelighedsfuld ud. Astrids mor laver de fedeste kostumer. Et år var Astrid vindru eklase med lilla balloner som vindruer, en anden gang var hun amerikansk popcornbæger med ægte popcorn klistret fast

på toppen. Hvert år har Astrid vundet prisen for bedste udklædning. Ellen skulle aldrig have spurgt, hvad hun skulle være. Det er bare til at blive i dårligt humør af. Eller misundelig. Astrid kaster med håret og smiler.

”Hvad skal du være?” hvisker Mathilde til Ellen og åbner sit penalhus.

Ellen aner det ikke, for de fleste kostumer er lidt fjollede. Hun ryster på hovedet. ”Hvad med dig?” spørger hun og håber, at Mathilde har den fedeste idé. Måske kan de være det samme? Så vil det ikke være helt så slemt at komme udklædt til festen på fredag.

”En ond cheerleader!” smiler Mathilde og laver onde øjne.

”Er det ikke mere noget, man er til fastelavn?” spørger Ellen.

Mathilde smiler. ”Det er det, der er det seje!” siger hun. ”Ingen regner med, at en cheerleader er ond. Så når de ser mig, tror de, jeg er vildt sød, og så er jeg i virkeligheden bare SÅ ond!”

”Sejt!” nikker Ellen.

Vikaren sender Ellen et blik. ”Nej, kom nu, piger. Fokusér lige i bare to minutter, please!”

Ellen vil også gerne være ond cheerleader. Men det virker måske underligt at kopiere det, som Mathilde har valgt, uden at spørge hende først. Det er også ret

ufedt at være den, der skal spørge. Gid Mathilde havde spurgt hende, om de skulle være det samme.

”Jeg håber bare, jeg vinder den udklædningskonkurrence,” siger Astrid.

”Jeg tror også godt, jeg vil være ond cheerleader ...” siger Ellen.

Mathilde ser skeptisk på hende, og Ellen fortsætter:
”... altså, hvis det er okay med dig?”